

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 231/21
Luksemburg, 21 grudnia 2021 r.

Wyrok w sprawie C-251/20
Gtflif Tv

Rozpowszechnianie w Internecie treści uważanych za dyskredytujące: naprawienie szkód i krzywd wyrządzonych, w wyniku takiego działania, na terytorium państwa członkowskiego może być dochodzone przed sądami tego państwa członkowskiego

Jurysdykcja sądów tego państwa członkowskiego jest uzależniona jedynie od spełnienia wymogu by treść mająca powodować naruszenie była – obecnie lub wcześniej – dostępna w owym państwie

Gtflif Tv (zwana dalej „skarżącą”) jest spółką z siedzibą w Republice Czeskiej, zajmującą się produkcją i dystrybucją treści audiowizualnych przeznaczonych dla dorosłych. DR, zamieszkała na Węgrzech, prowadzi działalność zawodową w tej samej branży.

Skarżąca, która zarzuca DR, że rozpowszechniała dyskredytujące ją wypowiedzi na wielu stronach i forach internetowych, pozwała go przed sądami francuskimi i dochodzi przed nimi, po pierwsze, usunięcia odnośnych wypowiedzi i sprostowania opublikowanych informacji oraz, po drugie, naprawienia wyrządzonych jej szkody i krzywdy. Sądy francuskie stwierdziły – zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji – brak swojej jurysdykcji do rozpoznania podnoszonych żądań.

Przed Cour de cassation (Francja) skarżąca wnosi o uchylenie wyroku cour d’appel (Francja), który jej zdaniem błędnie zastosował przepis ustanawiający jurysdykcję szczególną na rzecz sądów „miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę”, zawarty w art. 7 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012¹, orzekając, iż nie wystarczy, by wypowiedź uznana za dyskredytującą była dostępna na obszarze właściwości sądu, przed którym wytoczono powództwo, lecz konieczne jest również, by mogła na tym obszarze wyrządzić szkody.

Sąd odsyłający, uznając w szczególności, że centrum interesów skarżącej znajduje się w Republice Czeskiej i stwierdzając, że miejscem zamieszkania DR są Węgry, orzekł że sądy francuskie nie miały jurysdykcji do rozpoznania żądania mającego doprowadzić do usunięcia wypowiedzi uważanych przez podnoszącą żądanie za dyskredytujące oraz do sprostowania opublikowanych informacji. Sąd ten postanowił jednak wystąpić do Trybunału w celu ustalenia, czy sądy francuskie mają jurysdykcję do rozpoznania żądania odszkodowawczego z tytułu szkody i krzywdy jakie skarżąca miałaby ponieść na terytorium, na którym znajdują się siedziby owych sądów i to nawet jeśli sądy te nie są właściwe do rozpoznania żądania sprostowania i usunięcia.

W swoim wyroku Trybunał, w składzie wielkiej izby, **udzielił doprecyzowujących wskazówek na potrzeby ustalenia sądów mających jurysdykcję do rozpoznania powództwa odszkodowawczego w oparciu o łącznik miejsca urzeczywistnienia się szkody w Internecie.**

Ocena Trybunału

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. 2012, L 351, s. 1. Dokładniej rzecz ujmując zgodnie z art. 7 pkt 2 owego rozporządzenia: „Osoba, która ma miejsce zamieszkania względnie siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, może być pozwana w innym państwie członkowskim w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego – przed sądy miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę”.

Trybunał orzekł, że osoba -, która, uznając, iż doszło do naruszenia jej praw poprzez rozpowszechnianie w Internecie dyskredytujących ją treści -, podejmuje jednocześnie działania, z jednej strony, w celu doprowadzenia do sprostowania dotyczących jej informacji i usunięcia dotyczących jej treści umieszczonych w sieci, a z drugiej strony w celu uzyskania naprawienia wynikających z tego umieszczenia w sieci szkód i krzywd, **może żądać przed sądami każdego państwa członkowskiego, na terytorium którego wypowiedzi te są lub były dostępne, naprawienia szkody i krzywdy** wyrządzonych na terytorium państwa członkowskiego siedziby sądu, do którego wniesiono powództwo, nawet jeśli sądy **te nie są właściwe** do rozpoznania żądania **sprostowania i usunięcia**.

W uzasadnieniu takiego rozstrzygnięcia Trybunał przypomniał, że zgodnie z jego orzecznictwem, zawarty w art. 7 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012 przepis ustanawiający jurysdykcję szczególną na rzecz sądów „miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” odsyła zarówno do **miejsca wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie szkody**, jak i **miejsca, w którym szkoda się urzeczywistniła**, przy czym każde z tych miejsc może dostarczyć **szczególnie użytecznej wskazówki** w kwestii **dowodów i organizacji** postępowania.

W odniesieniu do twierdzeń dotyczących naruszenia dóbr osobistych za pośrednictwem treści umieszczonych w Internecie Trybunał przypomniał również, że osoba, która uważa się za poszkodowaną może wytoczyć powództwo dotyczące odpowiedzialności za całość poniesionych szkód i doznanych krzywd bądź przed **sądami państwa, w którym nadawca tych treści ma swoją siedzibę, w oparciu o łącznik miejsca wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie szkody**, bądź przed **sądami państwa członkowskiego, w którym znajduje się centrum jej interesów życiowych, w oparciu o łącznik miejsca urzeczywistnienia się szkody**. Osoba ta może również, zamiast powództwa dotyczącego odpowiedzialności za całość poniesionych szkód i doznanych krzywd, wytoczyć powództwo przed sądami każdego z państw członkowskich, na którego terytorium treść umieszczona w sieci jest lub była dostępna. Sądy te są jednak **właściwe do rozstrzygania jedynie w przedmiocie szkody lub krzywdy wyrządzonych na terytorium państwa członkowskiego siedziby sądu, przed którym takie powództwo zostało wytoczone**.

W konsekwencji zgodnie z art. 7 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012 i wykładnią nadaną mu we wcześniejszym orzecznictwie osoba, która uważa się za poszkodowaną w związku z umieszczeniem informacji na stronie internetowej, będzie mogła – w celu uzyskania sprostowania tych informacji i usunięcia treści umieszczonych w sieci – wytoczyć powództwo bądź przed sądem właściwym do rozpatrzenia odpowiedzialności za całość poniesionych szkód i doznanych krzywd, a mianowicie sądem właściwym ze względu na siedzibę nadawcy tych treści, w oparciu o łącznik miejsca wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie szkody, bądź przed sądem, na którego obszarze właściwości znajduje się centrum interesów tej osoby, w oparciu o łącznik miejsca urzeczywistnienia się szkody.

W kwestii tej Trybunał sprecyzował, że żądanie sprostowania informacji i usunięcia treści umieszczonych w sieci nie może zostać podniesione przed sądem innym aniżeli sąd właściwy do rozpatrzenia odpowiedzialności za całość poniesionych szkód i doznanych krzywd, ponieważ żądanie sprostowania i usunięcia **stanowi jedność i jest niepodzielne**.

Tymczasem **żądanie naprawienia szkód i krzywd** może dotyczyć naprawienia całości poniesionych szkód i doznanych krzywd albo ich części. Nie byłoby zatem uzasadnione wyłączenie, z tego samego powodu, możliwości dochodzenia przez powoda odszkodowania częściowego przed każdym innym sądem, na którego obszarze właściwości uważa on, że poniósł szkodę lub doznał krzywdy.

Ponadto prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości również nie wymaga aby taka możliwość została wykluczona, jeżeli sąd właściwy do rozstrzygania jedynie w przedmiocie szkody i krzywdy podnoszonych w państwie członkowskim, w którym sąd ten ma siedzibę, **może jak najbardziej dokonać** – w ramach postępowania prowadzonego w tym państwie członkowskim i na podstawie zebranych w nim dowodów – **oceny faktu wystąpienia szkody i krzywdy oraz ich zakresu**.

Wreszcie przyznanie odnośnym sądom jurysdykcji do rozstrzygania jedynie w przedmiocie szkody i krzywdy wyrządzonych na terytorium państwa członkowskiego, w którym sądy te mają siedzibę, jest uzależnione **wyłącznie od tego, by treść naruszająca prawa poszkodowanego była obecnie lub wcześniej dostępna na tym terytorium**, gdyż art. 7 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012 nie ustanawia dodatkowego wymogu w tym zakresie. Ustanowienie dodatkowych wymogów mogłoby prowadzić do faktycznego wykluczenia możliwości wniesienia przez osobę poszkodowaną powództwa odszkodowawczego w odniesieniu do części szkód, względnie krzywd, przed sądami, na których obszarze właściwości osoba ta uważa, że poniosła szkodę, względnie doznała krzywdy.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.